

fra den danske Regjerings Side gaar ned ad Bakke end fremad, baade med Hensyn til Saab og Handling. Jeg tror derfor, at det turde være i sin Orden, om vi fik en frimodig Udtalelse fra den høitagtede Udenrigsminister angaaende et Spørgsmaal, der har en saa overordentlig Betydning ei blot for vort Land og Folk, men ogsaa for vort Forhold til en af Jordens mægtigste Stater. — Men jeg gaar videre. Den meget ærede Regjering har en Række Gesandter omkring i Udlandet, som selvfølgelig have den Opgave — det kan vi Lægsfolk jo godt forstaa — saavidt muligt at gjøre fremmede Regjeringer bekendte med, at Danmark ikke er Hovebladen i Stockholm, men er et Land for sig, og hvorledes i det Hele taget dette Land fører sit Liv. Den Bending, jeg her brugte, er en bekendt Bending; det er et Udtryk for, hvor uvidende man i Udlandet kan være om Danmarks Forhold trods de mange Bevillinger, man har givet til vor Repræsentation i Udlandet, og hvorledes selv Statsmændene i Udlandet kunne være ubekendte med Danmarks og Nordens geografiske Forhold. At klare dette, siger jeg, maa være Gesandtenes Opgave. Nu gad jeg nok vide, hvorledes den meget ærede Minister for det Udenrigske har instrueret sine Gesandter efter den 25de April. Har man maatte ment, at der ikke behøvedes nogen Instrux, fordi Regjeringen og Gesandterne fra første Haand uden Instrux vare i Forstaaelse med hinanden om, hvorledes en saadan simpel Sag skulde tages. Det er muligt. Det udelukker dog ikke Betragtninger over dette Spørgsmaal. Eller har man ment, at der slet ikke behøvedes i Udlandet at tales om saadanne Forhold? Hvis dette var Tilfældet, saa vil jeg sige, maatte vort Land mere og mere synke ned til at blive, om jeg maa udtrykke mig saaledes, en Gjenstand for den pureste Ligegyldighed hos andre civiliserede Stater, naar disse ikke behøvede at instrueres og ikke havde Interesse af at faae at vide, hvorledes Udviklingen foregaar hos os. Men er det det Resultat, vore seneste Regjeringer ere naaede til i Behandlingen af vore udenlandske Anliggender, at de have fremkaldt den veneste Ligegyldighed hos Magter, som ellers ere venstabelige, saa siger jeg, det er et meget betænkeligt Resultat for Landet, thi derved — fra Ligegyldighed for Danmarks Anliggender — og til Ligegyldighed ogsaa for Danmarks Eksistens er der kun en vis Grads Forskjel. Hæve Staterne vænnet sig til at lade os albeles ude af Betragtning, saa gad jeg nok vide, hvorledes de skulle komme til at tage os i Betragtning, hvis Tilfældet skulde føre til, hvad Gud forbyde, at man skulde ønske at flette os ud paa Kortet. Det Spørgsmaal er derfor af Vigtighed, hvorledes de sidste Regjeringer med Hensyn til dette har varetaget vort Lands Ære og Lavv. Har man imidlertid givet Instruxer, var det ønskeligt at faae at vide, paa hvilken Maade og med hvilken Genialitet det er lykkedes den meget ærede Udenrigs-

minister, at faae de andre Stater til at indse, hvorledes en Regjering efter den 25de April kan bestaa her, og dog have en saadan Styrke og Respektabilitet, at de udenlandske Magter kan bryde sig om at forhandle med den. Jeg veed — og jeg skal sige det her saa tydeligt, at vi ogsaa i den Henseende kunne faae den meget ærede Conseilspræsident at høre — fra Forhandlinger under den sidste Samling, at den meget ærede Conseilspræsident har nogle efter min Mening besynderlige Meninger om det danske Valgerfolk og har udtalt sig i en Retning, som, saavidt jeg kunde skjønne, egentlig maatte lede til den Antagelse, det er ikke Ordene, men jeg siger maatte lede til den Antagelse, at en meget stor Del af de danske Valgere og navnlig de, der staa paa Oppositionens Side, maa være hele eller halve Idioter. Sæt nu, at en saadan Betragtning erkjendes eller tilnærmelsesvis erkjendes af den nuværende Conseilspræsident, ligger det da langt borte at spørge, om den ærede Conseilspræsident ikke har søgt at gjøre den samme Anskuelse gjældende i Forhandlinger med sin Kollega Udenrigsministeren, og om denne ikke har maattet lægge sine Gesandter, naar de i den Henseende bleve spurgt, det Svar i Munden, at Grunden til, at en Regjering bestaar trods en saadan Folkestemning, er den, at der med Rette ikke efter det danske Folks aandelige Standpunkt og hele Lendents og Anskuelser kan tages noget væsentligt Hensyn til dette, og at det derfor er nødvendigt, at Regjeringen bestaar trods Udsaldet af Valgene. Jeg ser i Grunden ikke, at der væsentlig er nogen anden Udvei for, at gjøre Udlandet den ubegribelige Tilstand begribelig. Men dersom den eller en lignende Udvei er brugt, turde jeg dog antage, at Enhver vil indrømme, at i samme Grad som Ministeriet — det er Altsammen forudsætningsvis jeg taler — gjenņem sine Gesandter ved de udenlandske Regjeringer og Hoffer har søgt at værne om sin egen Ære, i samme Grad er det kommet til og maatte nødvendigvis komme til, at nedsette Folkets og Landets Ære. Men dette er fuldt ud ligesaa betænkeligt som det at vække Ligegyldighed hos Udlandet for vore Anliggender. Det er tilvisse ikke bedre, men snarere værre, thi vort Værn som Folk skulde dog fornemmelig være det, ikke, at vi have nogle enkelte Gudsseiere og Embedsmænd, som ere pæne og dygtige Folk, men dette, at Folket i sin Almindelighed fører et Liv, som giver det Krav paa og Ret til at bevares som selvstændigt. Dette skulde, forekommer det mig, netop være vore lønne Gesandters Opgave: med den største Omhu tidlig og sildt at fremdrage Folkets gode Sider og derigjennem dets Ret til at føre et eiendommeligt Liv. Det forekommer mig, at have disse Mænd kjendtskab til det Folk, de repræsenterer, maa de kunne gjøre det med den største Sandhed; thi det turde vel være nogenlunde rigtigt, hvad selv Fremmede